

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

51. Hoc autem à semetipso non dixit; sed cùm esset Pontifex anni illius, prophetauit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

processisset mortuus adhuc ligatus, consistens & adhuc reus, ut soluerentur peccata eius, ministris hoc dixit Dominus: Soluite illum, & sinite abire. Quid est, Soluite, & sinite abire? Quae solueritis in terra, soluta erunt & in caelo. Haec haecenus Augustinus. Non ausus est Calvinus Augustinum ter ridiculum vocare: vocauit Papistas. Vnde aut Augustinum inter Papistas numerat, aut, quod hodie Papistae docent, ab Augustino eos accepisse ignorauit. Similem applicationem videre est apud Cyrillum Alexandrinum lib. 7. in Ioan. cap. ultimo. Sed & Gregorius ille magnus Pontifex, & Doctor Ecclesiae celeberrimus, in huius Euangelij verba ita scribit. *Cause pensanda sunt, & tunc ligandi atque soluendi potestas exercenda. Quod bene quatruiduani mortui illa resuscitatio significat, quae videlicet demonstrat, quia prius mortuum Dominus vocauit & viuificauit, dicens: Lazare, veni foras: & postmodum is qui uiuus egressus fuerat, à discipulis est solutus: sicut scriptum est. Cum egressus esset qui fuerat ligatus in stratis, tunc dixit discipulis: Soluite eum, & sinite abire. Ecce illum discipuli iam uiuentem solunt, quem Magister resuscitauerat mortuum. Si enim discipuli Lazarum mortuum soluerent, factorem magis ostenderent quam virtutem. Ex qua consideratione intuentum est, quod illos nos debemus per Pastorem auctoritatem soluere, quos auctorem nostrum cognoscimus per suscitantem gratiam viuificare. Haec Gregor. Et hunc doctissimum Pontificem ac virum sanctissimum ter ridiculum vocare Calvinus non verebitur. Sed moriatur anima mea morte horum iustorum, & sit pars & haereditas nostra in terra uiuentium, in consortio Sanctorum in caelo regnantium. Lupus Calvinus abducat discipulos post se quos potest: ut cecus cacum ducat, & ambo in fontem cadant. Verè enim post se abducit discipulos, qui suum proprium iudicium sequutus, sanctos Patres non solum non audit, sed & ter ridiculos vocat. Verè cecus est & nihil videns, sed in media luce palpans, qui lumina Ecclesiae, quos *Lucem mundi* Christus vocat, veteris Ecclesiae Pastores celeberrimos penitus despiciens, suam propriam lucem, id est, tenebras deprauati cerebri sui, in omni Scripturarum interpretatione sequitur.*

Homil. 26.
in Euang.

Matth. 15.
Mat. 20.

Pontificum
vitia ob-
seruât he-
retici.

51. Hoc autem à semetipso non dixit; sed cum esset Pontifex anni illius, prophetauit.

Solent hodie haeretici more veterum omnium, ut Catholicam doctrinam in odium atque inuidiam vocent, in eius

mini

ministros ac doctores quæcunque vel fingere vel amplificare libet, crimina conicere. Non nisi hominum crimina (ait Augustinus de sui temporis hæreticis) colligere affectant: & ipsa plura falsissimè iactant: ut quia ipsam divinam Scripturam veritatem, qua ubique diffusa Christi Ecclesia commendatur, criminari & obscurare non possunt, homines, per quos prædicari adducant in odium, de quibus & fingere, quicquid in mentem venerit, possunt. In hunc finem colligunt & corradunt summa diligentia hæretici hodie, quicquid de malorum Pontificum ac Sacerdotum vitâ, seu verum seu falsum, vel à posteriorum temporum historicis memoriæ traditum, vel incerta & mendaci fama relatum inuenerunt. Nec ad populam seducendum, qui illorum primarius scopus est, validiora adferunt argumenta quàm quæ ab huiusmodi criminatiõibus petunt. Cæteriùm nec paucorum crimina, orbis Christiani crimina sunt, cui nos communicamus (vt eisdem hæreticis testatur Augustinus) & ad quosdam illa crimina pertinent, non ad uniuersum orbem Christianum; nec in quibus illa vera seu autoritate propterea legitima, aut veritatem Euangelicam docendi firmitate exciderunt. An fortè inter illos magis impius quisquam fuit quàm Caiphas iste Iudæorum Pontifex, qui vnus consilium dedit perdendi Christum, idque non doctrinæ vitium quam docuit, sed ne venirent Romani, & tollerent locum eorum & gentem? Per os tamè huius impij Pontificis prophetare, maximumque fidei mysterium pronuntiare spiritus sanctus voluit. Prophetauit (ait D. Euangelista) quòd Iesus erat moriturus pro gente, scilicet Iudaica, & non tantùm pro gente, sed vt filios Dei, qui erant dispersi, in vnum congregaret. An non hoc maximum fidei nostræ ac diuinissimum mysterium est, totius mundi redemptorem esse Iesum Christum? illum esse pacem nostram, qui fecit utraq; vnus, vt medium parietem maceria soluens, duos condat in semetipsum in vnum nouum hominem, faciens pacem, vt reconciliat in vno corpore Deo, per crucem interficiens inimicitias in semetipso? At hoc totum prophetauit Caiphas. Dicente quippe illo, mori pro populo, Iudaici populi salutem per Christi mortem spiritus sanctus insinuauit: addente, ne tota gens pereat, Pontifex impiissimus & prophetauit, & prophetauit diuinissimam ore licèt impuro eructauit. Sed quare hoc & non alius quàm ille homo totus politicus & impius, qui erat Pontifex anni illius, ait Euangelista. Vides (ait Christus in Iuan. stomus) quanta sit Pontificalis potestatis virtus? Os tantum

Pontifex impiissimus de summo fidei mysterio prophetauit.

Ephes. 2.

Homi. 64. in Iuan.

*gratis, non etiam scelestum cor attingit. Hoc quippe (ait D. Augustinus) in eo egit propheticum chrisma ut prophetaret, hoc impia vita ut nesciens prophetaret. Et in hunc ipsum locum. Quod prophetauit impius Caiphas, diuino sacramento tribuit Evangelista, quia Pontifex fuit. Aliud quippe dixit & sensit Caiphas, aliud per illum dicere & docere voluit Spiritus sanctus. Et quare hoc aut quomodo? Rationem reddit D. Ambr. *Alia sunt verba delictorum, alia sacramenta salutis. Non praedicant verba virtuti. Suis viribus substantia diuina fulcitur. Homo auditur, Deus in operibus agnoscitur. Idem docet D. Chrysostomus. Quicquid conceditum habet Sacerdos, solius Dei donum est; & ubi humanam exercet sapientiam, minor illis gratia apparet. Deus omnia facit, Sacerdos linguam & manus prebet. An verò illi quos Paulus dixit per occasionem & per inuidiam adeoq; per contentionem Christum predicasse, existimantes se pressuram suscitare vinculis eius, impij planè & scelerati homines non erant? De eorum tamen prædicatione ait Paulus, *In hoc gaudeo, sed & gaudebo: non sanè gauisurus, sed quantum in ipso erat modis omnibus restitutus, si homines impios veritatis Euangelicæ ministros esse non posse iudicasset. Hominum ergo crimina, Pontificū & Sacerdotum vitam interdum parum laudabilem, viciosam, cõtaminatam, contra ipsius, quam prædicant, doctrinæ veritatem frustra & inuiciter ventilant hæretici. Aduertere debuerunt, Deum, qui per Ecclesiam docentem loquitur, non solùm per bonos, sed etiam per malos ministros, non quæ ipsorū, sed quæ sua sunt loqui, nec propter illos (quorum ibi causa nõ agitur) sed propter fidelem populum, quorum saluti aliorū ministerio Deus prospicere voluit, veritatis doctrinam tradere. Facile hoc vident & aduertunt hæretici, quum sui ministerij dignitatem tueri volunt: idque sibi pernecessariū agnoscunt, quum ipsorum hodie ministris nihil iam sit ferè foedius, nihil in omni vitiõrū genere cõtaminatius. Sed in Catholicæ veritatis doctoribus hoc aduertere nolunt, videre & agnoscere detrectat.***

Reluctatur hoc loco Caluinus defensionem nostræ, quam in suis non minus libenter quàm necessariò admittit. Plusquam ridiculi (inquit) sunt Papistæ, qui ex hoc Caipha exemplo colligunt habendum esse pro oraculo quicquid Romano Pontifici effutire libuerit. Sanè plusquam ridiculus est Calvinus, qui talem Papistis sententiam affingit. Non id ex hoc loco colligunt Catholici, Pontifici Romano aut cuiilibet Episcopo seu Pastori credendum esse, quicquid effutire libuerit. Putida hæc

*Cõtra Fan-
stã lib. 16.
cap. 23.*

*Tract. 49.
in Ioan.*

In Fsal. 39.

*Homil. 85.
in Ioan.*

Philip. 1.

*Caluini
tergiuer-
sationes
resutatur.*

hæc Caluini calumnia est, quam illi plusquam ridiculè effu-
tore hoc loco libuit. Quod Catholici ex hoc loco colligunt,
istud est: Nec Romani Pontificis nec cuiuslibet alterius Epi-
scopi aut Sacerdotis vitam impuram impedire, quo minus
cathedram & potestatem docendi legitimè occupans, veram
doctrinam tradat, Christumque verè & vtiliter prædicet.
Nunc totam inuertit cauillator Caluinus, vt putidæ calum-
niæ locum faciat. Addit huic putidæ calumniæ argumen-
tationem insulsam. *Primum* (inquit) *vt illis demus Prophetam*
semper esse quisquis est summus Sacerdos, probare tamè necesse

Caluinia-
na argu-
mentatio-
nis vitia.

1.

*habebunt Romanum Pontificem Dei mandato creati. Nam Sa-
cerdotium vnius hominis Christi aduentu abolitum fuisse, nequ-*
usquam legimus diuinitus præscriptum fuisse, vt vnus quispiam
toti Ecclesie præset. In hac insulsa argumētatione tam multa
propemodum sunt vitia quot verba. Primum, summum Sa-
cerdotem Prophetam semper esse (quod ille se nobis dare
dicit) nemo Catholicus à Caluino sibi dari postulat, quia
nemo Catholicus hoc asserit. Summum Ecclesie Christi
Sacerdotem in doctrina fidei non errare asserimus; Prophe-
tam semper esse, vt videlicet quicquid libuerit asseret (quo-
modo Caluinus loquitur) non dicimus. Nec ipse Caluinus
quamuis vt Pontifex prophetauit, Propheta tamen fuit, vt
semper vera diceret, qui, nisi hoc fortasse temporis articulo,

2.

prophetauit nunquam. Deinde *Romanū Pontificem Dei man-
dato creati* probare necesse non habemus, nisi apud hære-
ticos: apud quos etiam Christum esse verum Deum probare
necesse est, quando negare id volent, vt olim Ariani, hodie in
Transilvania Francisci Dauidis & Georgij Blandratae mini-

3.

stri faciunt. Addit Caluinus *sacerdotium vnius hominis Chri-
sti aduentu abolitum fuisse.* De legali sacerdotio, & quoad
munus propriè sacrificale, verum est. Non enim vnus iam, sed
omnes Sacerdotes idem diuini sacrificij munus equaliter per-
agunt. De Ecclesiastica prælatura, quam nisi Sacerdotes exer-
cent, falsum est. Imò ait Caluinus, *nusquam legimus diuini-
tus præscriptum fuisse, vt vnus quispiam toti Ecclesie præse-*

4.

*Opinor sanè Caluinum hoc nusquam legisse; quia quod in-
gerat, intelligere noluit. Eutyches in Scripturis duas Christi
naturas se nunquam legisse Concilio Chalcedonensi respo-*
dit. In qua (inquit) *Scriptura iacent due natura?* Alij omnes
hæretici nunquam id in Scripturis legunt, quod credent in Scri-
pturis nolunt. Nos verò Catholici hoc perspicuè in Scri-
pturis legimus, Sanctique ante nos Patres legerunt, dicens
Chri-

Concil.
Chalced.
Act. 3.

Christo ad Petrum, & ad solum Petrum, presentibus aliis Apostolis, & ad illum de maiori sua dilectione ter interrogatum: *Pasce agnos meos, Rege oves meas, Pasce oves meas.* *βόσκου τὰ ἀγνῶτα μου, ποιῶναι τὰ πρόβατα μου, ποιῶναι τὰ πρόβατα μου.* Quæ verba tam variè & distinctè à Christo prolata quantum valeant, infrà discutiemus. Sed Calvinus ista non legit; quia quum legeret, ineptissimè maluit ex priuato suo sensu contra illa cauillari (vt eodem in loco ostendimus) quàm apertam & dilucidam Christi mentem cum Catholicæ Ecclesiæ sensu & consensu amplecti. Pergit adhuc ineptire hoc loco Calvinus. *Vi hoc quoque secundo illis demus, ius & honorem Pontificis ad Rom. Episcopum translatum esse, videndum quid Sacerdotibus profuerit quod Caiphæ vaticinium amplexi sunt. Vt subscribant illius sententia, conspirant in mortem Christi. Procul veni à nobis facessat talis obedientia, quæ nos ad horribilem apostasiam, filium Dei abnegando, impellat. Eadem voce blasphemant & simul prophetat Caiphæ. Qui eius dicto obsequuntur, contempta prophetia blasphemiam arripiunt. Idem ne cōtingat nobis cauendum, si Romanum Caiphæ audierimus: alioqui similitudo claudicaret.* Totam impostoris sententiam posui, vt ad eius tandem conclusionem peruenirem. Hæc quippe conclusio totam præcedentem disputationem vanam & frivolum cōvincit. *Alioqui (inquit) similitudo claudicaret: hoc est, nisi hæc absurda, quæ colligo, in re præsentis locum habeant, similitudo claudicaret.* Atqui similitudinem claudicare quid, quæso, absurdi est? aut quid necesse est, vt exemplo prophetantis Caiphæ, mali ministri doctrina vera approbetur, ministri doctrinæ prophetiæ Caiphæ per omnia similem esse? Ex hoc exemplo nihil aliud aut amplius colligimus quàm quod collegit Euāgelista *Prophetauit homo impius, quia Pontifex erat.* Colligitur inde. Vera docere possunt homines impij, quia Pontifices sunt, quia ministerij Ecclesiastici locum tenent: quia (vt ipse Calvinus hoc loco affirmat) *Deus Sacerdotium à se institutum potius respicit quàm hominis personam.* In hoc tenet similitudo, in hoc non claudicat, sed in causa ministerij Ecclesiastici non secus valet, quàm in veteri illo Sacerdotio vmbatili valuisse videmus. Cætera in factu Caiphæ aduentitia nec in exemplum trahuntur, nec ad similitudinem tam ab ipsis hæreticis quàm à nobis collectam vilo modo pertinent. Dicit hoc loco Calvinus. *Eodem modo per os Balaam, quem spiritu prophetiæ Deus donauerat, populo suo benedicere voluit.* An vult Calvinus vt hæc similitudo per

Ad Ioan. cap. 21.

5.

Calvinus ex seipso resuratur.

omnia teneat, nec in vilo claudicat? An vult vt cum ipso Balaam idola colamus, vt vitulos & arietes super aras immolamus, vt mercedem iniquitatis amemus, vt filios Dei peccemus, vt mercedem iniquitatis amemus, vt filios Dei peccemus? Hæc omnia fecit iste Balaam, etiam cum populo Dei benediceret. Sed sicut Balaam homo impius populo Dei benedicens, exemplum sanè est eorum in Ecclesia ministrorum Dei, qui impiè viuentes vera docent; ad alia tamen quæ ille fecit ac docuit, quæque ex eius pessima doctrina cõsecuta sunt, similitudo non valet: sic Caiphæ homo impius beneficium mortis Christi prophetaus, exemplum quoque eundem rei est; ad alia tamen quæ vel ille impiè sensit, vel et eius impio consilio sequuta sunt, similitudo trahenda non est. Nempe prophetauit vt Pontifex consilium interficiendi Christum, quod ceteri sequuti sunt; non dedit vt Pontifex, sed vt homo impius. Atque hinc Calviniana collectio non claudicat tantùm, sed & penitus deiecta iacet.

Calvinus iterum ex seipso refutatur.

Addit adhuc Calvinus modis omnibus satagens, vt hoc exemplum infirmer, hoc est, vt Evangelistæ annotatione inanem ac friuolam esse doceat. *Quaro præterea* (inquit) *quia semel prophetauit Caiphæ, singula Pontificis verba eadem semper sint propheta.* Atqui paulò post summum ac præcipuum fidei nostræ caput blasphemiam damnauit. Vnde colligimus quod nunc Evangelista refert, extraordinarium fuisse, ac postere in exemplum trahi. Hæc ille. Quæro & ego à Calvinio an propheta Balaam, qua benedixit populo Dei, non fuerit extraordinaria? Sanè ita extraordinaria fuit, vt ille nec Pontifex, nec Sacerdos Dei, nec etiam de populo Dei, sed idolo-latra & ariolus fuerit. Si ergo hoc factum tam extraordinarium, in exemplum tamen trahitur, quo docemur Deum per impios ministros loqui (nam & ipse Calvinus hoc eodem modo, inquit, per os Balaam, quem spiritu prohibu- nauerat, populo suo benedicere voluit Deus) quanto magis Caiphæ propheta, quantumuis esset extraordinaria, in similitudinem exemplum trahitur! Ille enim & de populo Dei, & summus Sacerdos fuit, nec extraordinario aliquo spiritu prophetæ donatus, sicut Balaam, sed, vt ipse Evangelista affirmat, quo Pontifex erat anni illius, id est, propter ordinariam pontificalis gratiæ virtutem prophetauit. Quare hæc eius propheta non fuit, vt Calvinus vult, extraordinaria, vel extraordinaria, nem & præter rationem vocationis & muneris eius: sed quæ postea fecit, quòdque Calvinus allegat, quum præcipuum fidei nostræ caput blasphemiam damnauit, videlicet de re-
turo

turo Christo in maiestate sua ad iudicium, hoc pianè extraordinarium fuit, & præter ordinem ac dignitatem illius Sacerdotij, ideòque singulariter à Prophetis veteribus prædictum. Quum enim ordinaria veteris Synagogæ institutio hæc esset, *Labia Sacerdotis custodient scientiam, & legem requirunt ex ore eius: & iterum. Qui non obedierit summo Sacerdoti, qui pro tempore fuerit, morte moriatur: aliaque in veteri Scriptura permulta, quæ Christus ipse in Evangelio confirmat, dicens. Super cathedram Moysis sederunt Scribae & Pharisei: quacumque ergo dicunt, facite: tandem vero veniente Messia, quum translatio legis & sacerdotij veteris abolitio immineret, & ipsa Synagoga suo merito reprobanda esset, Prophetæ hoc ipsum quali rem præter ordinem, & ut minus credituri Iudæi scandalizarentur, prædixere: idque verbis ordinariæ constitutioni diuinæ contrariis. *Lex peribit à Sacerdote, & consilium à Senioribus. Et iterum. In illa die peribit cor Regis, & cor principum, & obstupescunt Sacerdotes.* Et adhuc alius Prophetæ. *Nox vobis pro visione erit, & tenebra vobis pro diuinatione.* Hæc omnia valde extraordinaria erant, & præter primam sacerdotij legalis institutionem. Denique mysterium hoc vocat Paulus, quod cecitas ex parte in Israel contigit, ut plenitudo Gentium intraret. Vide nunc ergo impiam & præposteram Calvini disputationem, cui applaudunt Calvinistæ omnes. Caiphæ prophetiam & doctrinam veritatis ordinariam, quia Pontifex erat anni illius, tamen impius ipse erat, nec quod propheteret intelligeret, ad exemplum trahi Calvinus non patitur, quò ostendatur impios Pontifices ac Sacerdotes veram nihilominus doctrinam tradere, quia cathedram vnitatis tenent. Eiusdem autem Caiphæ blasphemiam extraordinariam, & Sacerdotum Synagogæ (cadente iam illo statu, ut melior exurgeret) lapsum ac errorem, in exemplum trahi homo impius vult, ut totius Ecclesiæ Catholicæ per aliquot iam secula apostasiam ac ruinam conuenis & sodalibus suis persuadeat. Hoc enim studiosè facit in Institutione sua innumeris mendaciis, paralogismis, blasphemis referta, quod alio loco protulimus, & refutatum reliquimus. Atque hæc de his Evangelij verbis, impiæque & vana Calvini tergiversatione hæctenus.*

Malach. 2.

Deut. 17.

Matth. 24

Ezech. c. 7.

Hierem. 4.

Mich. 3.

Rom. 11.

Præpositio-

ra Calvini

disputatio.

Lib. 4. c.

9. num. 7.

De Prin-

cip. fidei

lib. 2. c. 12.